

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

- 1a) Czy celem § 6 i § 27 EG-FGV względnie art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE jest ochrona również klienta końcowego, a – w przypadku odsprzedaży na rynku wtórnym – w szczególności kolejnego nabywcy samochodu, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie używanego pojazdu, który wprowadzono do obrotu bez ważnego certyfikatu zgodności, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tych norm?
- 2) Czy celem art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 jest ochrona również klienta końcowego, a – w przypadku odsprzedaży na rynku wtórnym – w szczególności kolejnego nabywcy samochodu, także w odniesieniu do jego swobody rozporządzania i majątku? Czy nabycie używanego pojazdu, w którym zamontowano zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania, jest objęte zakresem niebezpieczeństw, których zapobieżeniu miało służyć ustanowienie tej normy?
- 3) Czy § 6 i § 27 EG-FGV czy też art. 18 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 46 dyrektywy 2007/46/WE oraz art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ich naruszenia przy określaniu rozmiaru szkody poniesionej przez klienta końcowego należy zaniechać uwzględnienia odszkodowania za rzeczywiste użytkowanie pojazdu w całości lub w części (w danym wypadku, w jaki sposób czy też w jakim zakresie?), jeżeli klient końcowy ze względu na to naruszenie może żądać i żąda unieważnienia umowy sprzedaży pojazdu? Czy wykładnia ta ulega jakiegokolwiek zmianie, jeżeli naruszenie wiąże się z wprowadzeniem w błąd organów udzielających homologacji i klientów końcowych w zakresie spełnienia wszystkich przesłanek homologacji i nieograniczonej dopuszczalności użytkowania pojazdu w ruchu drogowym, a naruszenia i wprowadzenia w błąd dopuszczono się w celu ograniczenia kosztów i maksymalizacji zysków poprzez duży zbyty przy jednoczesnym zapewnieniu sobie przewagi konkurencyjnej kosztem nieświadomych klientów?

(¹) EG-Fahrzeugenehmigungsverordnung z dnia 3 lutego 2011 r. (BGBl. I, s. 126), ostatnio zmienione przez art. 7 rozporządzenia z dnia 23 marca 2017 r. (BGBl. I, s. 522).

(²) Dyrektywa 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiająca ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (Dz.U. 2007, L 263, s. 1).

(³) Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. 2007, L 171, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) (Łotwa) w dniu 18 września 2019 r. – SIA „Soho Group”/Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

(Sprawa C-686/19)

(2019/C 399/37)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/wnosząca odwołanie: SIA „Soho Group”

Druga strona postępowania: Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta”, zdefiniowane w art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE (¹) z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG, stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii Europejskiej?

- 2) Czy koszty z tytułu przedłużenia terminu spłaty kredytu są objęte zakresem pojęcia „całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta”, zdefiniowanego w art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG, w sytuacji takiej jak w niniejszej sprawie, jeżeli postanowienia dotyczące przedłużenia terminu spłaty kredytu stanowią część postanowień i warunków umowy o kredyt uzgodnionych między kredytobiorcą a kredytodawcą?

(¹) Dz.U. 2008, L 133, s. 166.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 18 września 2019 r. – Ryanair Ltd/PJ

(Sprawa C-687/19)

(2019/C 399/38)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PJ

Strona pozwana: Ryanair Ltd

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 889/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 maja 2002 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych (¹) i w związku z tym art. 17 ust. 1 konwencji montrealskiej z dnia 28 maja 1999 r. o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, aby uraz psychiczny, taki jak stres pourazowy, był na podstawie tych przepisów i postanowień przedmiotem odszkodowania?

(¹) Dz.U. 2002, L 140, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 25 września 2019 r. – G.M.A./État belge

(Sprawa C-710/19)

(2019/C 399/39)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État